

Az írógévelt félelem

meditatív

*Nem tudhatom, nem akarhatom
mindazt, amit
nem tud, nem akarhat
bárki.
Nem tudhatom, nem akarhatom.*

*Végtelen mozdulattal közelít,
aki végtelen
mozdulattal közelíti a
pillanatot.
Visszafogottan, tétlenül élek,
mozdulataim
visszafogottsága, apró rebbenése-
-tétovasága
magához ölel: önmagamhoz.*

*Végtelen mozdulattal közelít,
aki végtelen mozdulattal közelíti
a pillanatot.
Gyönyörű lélegzettel, mikéntha
óriás-szikla-magasából
tengerre tekint:
nyugodt és boldog nevetéssel.*

*Végtelen mozdulattal közelíti
a pillanatot, aki végtelen
mozdulattal közelít. Visszafogottan,
tétlenül figyelem
meglassult mozdulataimat. Szomorúságom
betakar, betakar
tétova-sosem-volt
nyugtalanúságom. Visszafogottan,
tétlenül figyelem
meglassult mozdulataimat.*

*A madarak szárnycsapásaikkal
védekeznek a levegő
súlyosbodó sűrűsége ellen.
A madarak szárnyverdeséseikkel
védekeznek.*

Már-már bizonyosság ez a félelem,
szinte tapintható. Nyugtalan,
meglassult mozdulatokkal,
késleltetett szempilla-rebbenésekkel
tudatosítom önmagamban. Tapintható
a jelenléte, szinte
bizonyosság. Késleltetett,
meglassult mozdulatokkal tudatosítom
önmagamban. Késleltetett,
meglassult szempilla-rebbenésekkel.

A madarak szárnymozdulásaikkal védekeznek.

*A madarak szárnymozdulásaikkal
védekeznek
a mind-sűrűbb levegő ellen, mozgatják
apró szárnyaikat, de
mozdulataik éppoly feleslegesek,
mintahogy feleslegesek vagyunk
mi is:
szomorú, tétova, nyugtalan lények.*

*Mozgatják apró szárnyaikat,
de a mind-sűrűbb levegő
megakadályozza őket bármilyen
előre-haladásban.
Mozgatják apró szárnyaikat,
de a mind sűrűbb levegő
ellenáll
minden mozdulásnak. Mozdulataik
feleslegesek, mint a szempilla-verdesés,
miként a láb és a kéz
céltalan-nyugtalan remegése.
Feleslegesek
tétova-madárnyi szárnycsapásaik.*

*Végtelen mozdulattal közelít,
aki végtelen
mozdulattal közelíti a pillanatot.
Már-már bizonyosság: boldogság
a lélegzet gyönyöre, talán:
végtelen öröm.*

*Körülöttünk puha és sűrű
mindaz, ami körülvesz
minket, puha és sűrű.
Tapintható. A félelem
erősebb,
mint az egyértelmű jelenvalóság;
lassú tudatosulás a félelem.*

Tétova

szomorúsággal, egykedvű
szorongással pusztulásunkra
figyelünk, pusztulásunkra figyelő
önmagunkra.

A magasban madárszárny-
-szárnycsapások, kicsinyke zuhanások
a magasban, írom éppen, szomorúságaimat
gépelem. Körülöttünk puha
és sűrű mindaz, ami
behatárolja tevékenységeinket,
puha és sűrű.

Végtelen mozdulattal közelít,
aki
végtelen mozdulattal közelíti
a pillanatot. A madarak mozdulásai,
tétova-bizonytalan szárnycsapásai
csupán védekezés-kísérletek
a mind-sűrűbb
levegő ellen, a levegő súlyosbodó
sűrűsége ellen. Mozgatják apró
szárnyaikat, de szárnymozdulásaik
éppoly feleslegesek,
mintahogy feleslegesek
pusztulásaink-elmúlásaink.
Tehetetlenül
és kiszolgáltatottan védekezünk.
Látszatmozdulás, látszatüzenet.
Mind-sűrűbb levegő-féleségben
lépkedek, kék és piros,
különös villanások mindenfelől,
kék és piros,
különös fény-sikoltások. Mind-sűrűbb
levegő körülöttünk, mind-sűrűbb
villanások, előre-haladásunk egyre
nehezebb, nehézkesebb.
A levegő sűrűsége karomra,
vállamra nehezedik,
a levegő sűrűsége körbevesz,
mozdulataimat körbefolyja.
Nem mint cseppfolyós
anyag, semmi nedvesség, semmi
víz-szerűség:
a levegő tömörsége-sűrűsége-puhasága
inkább anyag-, szövet-szerű, miként az
álom:
talán álom csupán ez a
már-már tapintható félelem,
talán öntudatlan sikoltás csupán.

*Nem tudhatom, nem akarhatom
mindazt, amit
nem tud, nem akarhat
bárki.
Nem tudhatom, nem akarhatom.*

*Végtelen mozdulattal közelít,
aki végtelen
mozdulattal közelíti a pillanatot.
Nyugtalan tompultsággal, tompa
nyugtalansággal állok, testemre
levegő tapad,
sűrű és súlyos levegő tapad karjaimhoz.*

